

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

SORANER - *bladet*

Månedsskrift for Soransk Samfund

September

Årgang 71 . Nr. 7

1986

Lektor A. Balslev
9. august 1901—19. juni 1986

Friskere end Friskbagt

Mette *Munk*™

Mette Munk A/S · Göteborggade 5, P.O. Box 9 DK 5100 Odense C. Danmark · Telephone 09 13 44 13

Lektor Luja Andresen Balslev

9. august 1901-19. juni 1986

Lektor Balslev blev student fra Herlufsholm i 1919 og cand. mag. i 1927 ved Københavns Universitet og var lærer ved Nakskov Private Realskole i to år, hvorefter han udnævntes til adjunkt i Sorø 1929, lektor i 1945 og superlektor (26. lønklasse) i 1958. Han var inspektionshavende på »Vænget« 1930-34 og på Gymnasiet 1934-37 og endelig bibliotekar ved Sorø Akademis Bibliotek i 24 år 1941-65.

At han også tog sig tid til at sidde i bestyrelsen for Tersløsegaard, være formand for Historisk Samfund for Sorø Amt 1959-64 og medlem af bestyrelsen for Lokalhistorisk Arkiv for Sorø og Omegn, skyldtes hans historiske interesser, men selvfølgelig også, at her lå opgaver, som skulle løses, og Balslev gjorde et solidt og grundigt arbejde også her.

Sine bedste kræfter ofrede han på sin undervisning, hvor han imponerede sine elever ved altid at møde særdeles velforberejdet med mange notater på gule sedler, og det fortsatte han med i hele sin aktive lærerperiode. Jeg kan huske, at vi for sjov sagde, at Balslev også havde forudset, hvilke fejl hans elever kunne tænkes at ville gøre i den tyske grammatik, og på forhånd havde noteret, hvordan han kunne korrigere dem.

Samvittighedsfuldhed og grundighed var nøgleord for lektor Balslevs virke, og

hertil må føjes hans beskedenhed og forsigtighed med hensyn til at udtale sig kategorisk om et problem.

Hans hjælpsomhed var meget stor, og når han blev rådspurgt om noget, blev sagen grundigt undersøgt og de forskellige muligheder stillet op og vurderet, belyst med notater fra omfattende læsning, også avisudklip, stadigvæk på det af alle hans elever kendte gule konceptpapir.

Lektor Balslevs viden specielt på det historiske område var meget omfattende, og han delte beredvilligt sin viden med andre, der spurgte ham til råds. Herlovianeren blev soraner helt ind i marven i tidens løb, fascineret af Sorøs historie ligesom Tage E. Christiansen og Thorvald Christensen, Pomona. Fælles for de tre var en stor interesse for Sorø Kirke, et af de få håndgribelige minder fra Sorøs middelaldertid. Om den skrev Balslev sit eneste selvstændige værk, Bogen om Sorø Kirke, udgivet af Nationalmuseet i 1961, der udsendte to udgaver, mens 3. udgave, fuldstændig ajourført af forfatteren, udsendtes med nye illustrationer, delvis i farver, af Sorø Lokalhistoriske Selskab som dets første bog i 1984.

Det var et stort arbejde for en ældre mand, og han var meget glad, da det var overstået, og han så det færdige resultat.

Et langt og virksomt liv er slut, og vi er mange, der vil savne ham.

Æret være lektor Balslevs minde!

Red.

SORANSK CRICKET

*Jubilæums-Festival på Sorø Akademi
lørdag den 30. august 1986.*

Kl. 8-8,30: Samling på Store Plads.

Kl. 9-12,00: Soranerleague spiller mod Soranerveteraner.

Kl. 13-16,00: Skoleholdet spiller mod Soraner Golden Oldies.

Kl. ca. 17,00: Reception på Akademiet for aktive deltagere m.fl. Præmieoverrækkelse, taler etc.

Vel mødt!

*Flemming Balstrup,
fmd. for C.C. Soranerne.*

Rektors tale ved dimissionen i Sorø Kirke 1986

Hvert år *udkommer* på skolen en »Blå Bog«, altså ikke den berømte fra Krak, men en bog skrevet af årets 3G'ere i fællesskab. Den rummer biografier over de enkelte. I år også et forord og en efterskrift, som er god at læse. Den rummer tillige i år afskedsord fra nogle lærere til deres klasser.

Men jeg vil begynde med at sige:

Kære studenter!

I jeres efterskrift i bogen spørger I:

»Hvad er det for en årgang? Hvem var /er vi? Vi er en del af den berømte »nå-generation«. Er vi en initiativløs ungdom? Kan vi ud fra den svigtende deltagelse ved elevrådsmøder kalde os uden initiativ? Ved vi ikke, hvad vi vil, hvor vi vil hen, hvad der skal ske? Har vi ikke gjort os tanker om fremtiden? Tanker om os selv?«

Er I initiativløse, ligeglade uden meninger?

En del af et svar findes i samme »Blå Bog« i følgende 3 citater, som jeg har hentet fra 3 af lærernes afskedsord til jer:

Det første er *Lars Kelstrup's* til 3a. Han skriver bl.a.:

»Tak for humøret, for initiativerne, for iverigdommen og også for de uundgåelige spændinger. Jeg håber, I har haft noget ud af at være sammen med mig! Jeg har i hvert fald haft meget ud af at være sammen med jer«.

Gunnar Modvig tager afsked med 3x i et lille digt på følgende måde:

»Tredie X har rarhed og raskhed, humør og humor.

En helt god tid, det har været.

I er vågne og virkelystne.

Engagerede i væsentlige ting.

X står for venskab«.

Og endelig *Anna Tuxen* til 3b, bl.a.:

»Tænk at 3b har overlevet 3 år i gymnasiet. Men efter at have stiftet grundigt bekendtskab med 3b, er jeg blevet overbevist om, at intet kan skræmme disse stær-

ke kvinder. Det skulle da lige være fællesbeslutninger om, hvad man skal lave til morgensamlinger, hvad klassen skal spise til en fællesmiddag eller om der skal være en klassefest. Bortset fra sådanne situationer kan 3b klare alt, stropature i kolde bryggerbygninger, kutterture i kuling og dødkedelige historietimer i 5. og 6. timer«.

Det fremgår, synes jeg, af det jeg har læst op, at I bestemt ikke er en initiativløs ungdom.

Hvem har forresten fundet på glosen »nå-generationen«?

Ja, det er jo 60'ernes etablerede oprørere, min egen generation, der har døbt sine egne børn »nå-generationen«. Jeg vil godt for mit vedkommende sige, som svar på jeres spørgsmål:

Jeg synes, at vore børn og unge bliver dygtigere og dygtigere. Samtidig bliver vi dårligere og dårligere til at give dem nogle vilkår, som lever op til det, de kan. De ved mere og mere, og de har informationer, som vi aldrig har haft. De udgør ikke bare en stor konform og angst skare.

Jeg ved jo godt, at ungdommen undertiden opfattes som et problem. Unge er arbejdsløse, stofmisbrugere, kriminelle, gadebørn og BZ'ere – eller blot selvoptagne narcissister på jagt efter en identitet. Jeg er endda selv her på det sidste kommet for skade at udtrykke mig på den måde overfor en journalist, så vedkommende måske fik det indtryk, at jeg mente at ungdommen enten flippede ud eller var sådan over-måltrettede og over-veltilpassede. Og dette som en banal følge af, at de unge i dag jo er børn af 68-generationen og derfor ensomme, fordi far var med i basisgruppe og mor på ø-lejr.

Så enkel er sagen jo ikke. Ungdommen, det store flertal af den, kan ikke karakteriseres så enkelt, naturligtvis.

Ungdom er ikke en sygdomstilstand

Ungdom er en chance for at udvikle sig, så man får indflydelse på sit eget liv og

bliver i stand til at mestre samfundets krav.

Det er en helt konkret opgave, som først bliver et problem i det øjeblik, den mødes af forhindringer, som f.eks. arbejdsløshed.

Dette alvorlige problem vil jeg lade ligge i dag, men jeg vil i stedet vende tilbage til de 3 læreres afskedsord til deres klasser. Det vil jeg, fordi de foruden at give svar på det spørgsmål I først stillede, også giver et billede af det samvær, som udfolder sig lærere og elever imellem, når det er bedst.

Det er nemlig noget centralt i den ånd, som jeg synes er afgørende for skolens klima.

Et klima, der er frugtbar og udviklende – ikke kun for eleverne, men også for lærerne.

Det er den vekselvirkning, der er en forudsætning for et levende og udfordrende miljø, som skaber udvikling, og det er jo det ungdom handler om, sådan som det så rigtigt skrives i jeres »Blå Bog« i år.

Men jeg vil godt sige, at som sådan er ungdom i virkeligheden en moderne opfindelse. Det var først efter 2. verdenskrig, at ungdom blev et generelt fænomen.

Nu handlede det ikke bare om at skaffe sig konkrete færdigheder. Nu skulle man i ungdomstiden kvalificere sig bredt til demokrati, indflydelse og selvbestemmelse. Ungdom blev en ramme for udvikling af personligheden. Men det krævede langvarig skolegang og mange års afhængighed af familien – som i sig selv kunne hindre udviklingen mod selvstændighed. Den modsætning førte til megen snak om generationsløfter og oprørske unge.

Det kan selvfølgelig aldrig være et mål i sig selv, at de unge skal trives godt i skolemiljøet. Skolen kan være et trygt sted at opholde sig, og det er godt nok, og det er fint, når det er det.

Men trygheden kan også virke som en modstand mod nye krav. Og ungdommen kan ikke klare sig ved bare at stå fast på det kendte. For verden udenom udvikler sig med rasende hast.

Når jeg tit også til daglig giver udtryk for, hvor vigtig et godt, *udfordrende* samvær mellem lærer og elever er for skolens klima, så er det, fordi et sådant samvær er en forudsætning for, at skolen kan leve op til kravet om at give udvikling og dermed også om at kunne forberede jer til en verden og en fremtid som vil forandre sig radikalt.

Derfor taler jeg så tit om nødvendigheden af at skabe flest mulige fællesoplevelser mellem lærere og elever om projekter, lejrskoler, fællesarrangementer, kreative aktiviteter o.s.v. Men oplevelser, som er *forpligtende*, og dermed udviklende for *begge* parter. Jeg håber, at vi har ydet et måske blot beskedent bidrag til den udvikling, som I er midt i.

Men kære venner

Gå nu ud og brug jer selv og det I har lært i lyst og nød – så får I et godt liv.

Hvis I får ting til at gro og udfolde sig, så bliver verden bedre.

Kære studenter

Spring ud af porten – ud i sommeren, og glem så ikke, at det er *jeres* generation, der tegner den fælles fremtid, vi alle er en del af.

Tillykke med jeres eksamen – og held og lykke. Hå det godt!

Erling Kristensen

Legater uddelt ved dimissionen i Sorø kirke 1986

Rektor H. Raaschou-Nielsens mindelegat for en god Soraner: Karen Marie Sørensen 3b.

Privatbankens aktivitetslegat til Jakob Kirkeskov og Lars Lemonius.

200 raske gamle Soraneres legat til: Lone Wulff 3a, Marianne Mortensen 3b, Iben Rathkens-Nielsen 3x, Ibeth Hansen 3b, Kirsten Hansen 3y og Karen Heebøll 3u.

Det Lyngbeckske Soranerlegat blev for-

nyet for: Jens Nonboe Andersen, Lene Nonboe Andersen, Lone Rolsted, Jan Grøndal, Thomas Vejlemand, Niels Axelsson, Morten Gervil, Ole Kjærulff, An-

ders Broe, Leif Roth Hansen og Tony Holdorf Petersen og *nytildelt til studenterne*: Lars Lemonius, Christian Sarauw, Ulrik Dickow og Cecilie Hansen.

Soransk Samfunds årsfest lørdag den 18. oktober 1986

Program:

- Kl. 17,00 Deltagerne samles i kirken.
Kl. 17,15 Kirkekoncert ved Knud Vad.
Chorus Soranus medvirker og synger konfirmationskantaten.
Derefter festtale i festsalen af . . . ?
Kl. 19,00 Souper med vin og kaffe.
Kl. 22,00 (ca.) Dans til kl. 1,00.

Prisen for deltagelse er *kr. 240,00 for seniorer, dog kun kr. 150,00 for juniorer (1979-85), alle ledsagere betaler kr. 240,00.*

Tilmelding inden den 16. september kan ske ved at indsende beløbet i check eller på postgiro 4001710 til Soransk Samfunds kasserer, direktør Finn Harlang, Dronnings Tværgade 30, 1302 København K.

Husk at angive afgangsåret fra skolen med hensyn til bordplanen. Hver deltager kan kun medbringe én ledsager. Dette gælder også deltagere i dansen.

Påklædning: Festdragt.

Deltagerantallet er begrænset. I tilfælde af overtegning (150 deltagere), vil de sidst tilmeldte ikke kunne komme med. De pågældende vil hurtigst mulig få meddelelse herom, mens deltagere vil få tilsendt adgangskort med bordkort senest to dage før festen.

Kun indehavere af adgangskort kan deltage i middagen.

Lokal deltagelse til dansen

Eventuelle gamle soranere, der ønsker at komme til kaffe og dans kl. ca. 22,00, er velkomne.

Der vil blive billetsalg ved indgangen. Kr. 30,- inkl. 2 øl/vand.

Skolens 400 års jubilæum fejres i Australien

Kære redaktør!

Dette bidrag til Soranerbladet er en rapport om en gammelsoranermiddag fornylig i Sydney i Australien. Undskyld, at jeg skriver på engelsk, for på den ene side efter 28 år i denne del af verden har jeg kun sjældent lejlighed til at skrive dansk, så min øvelse heri er kun ringe, men på den anden side vil enhver tidligere elev på Sorø, tror jeg, let kunne forstå det. (Det er dog oversat for en sikkerheds skyld. Red.).

Den omtalte middag fandt sted lørdag den 14. juni hjemme hos den danske generalkonsul Sven-Aage Andersen (S 41) og hans yndige kone Ursula i havneforstaden Castle Cove. Gæster ved middagen var de tre brødre Handlos Andersen, Jørgen (R 50), Poul (S 58) og Steen (R 58) og desuden den, der skriver dette brev, Paul Gjersling (S 54). Desuden deltog Steens kone Ludmilla og min egen kone Elin, som forøvrigt er »husps«. (Ja, fra Husholdningsskolen på Holbergsvej). En anden gammelsoraner, Ib Bras (S 48), der bor nord for Sydney, var inviteret, men kunne desværre ikke deltage.

Denne middag blev holdt dels for at fejre vor gamle skoles 400 års jubilæum, og dels for at fejre vort fodboldholds triumfer ved VM i Mexico og endelig for at sige farvel til Sven-Aage Andersen og Ursula, som skal flytte hjem til København.

Meget passende til lejligheden var jeg ikke blot iført skoleslipset, men også den rødhvide hat, som blev båret af de danske Roligans i Mexico. Middagens deltagere udmærkede sig ikke blot ved at repræsentere Sorø, både det dengang mandligt dominerede Akademi og den i byen liggende husholdningsskole, men tre af deltagerne var tidligere anførere for skolens fodboldhold: Sven-Aage, Paul Handlos og mig selv, og endelig var Jørgen Handlos den yngste deltager på skoleholdet nogensinde, så det var ikke så underligt, at fodbold var et foretrukket emne for konversationen.

Ved ankomsten fik vi serveret drinks og

snacks, slappede af og sludrede, og efter en passende tid gik vi til bords. For at sætte os på sporet, havde Sven-Aage fundet et gammelt Soranerblad frem med bordbønnens tekst, som han læste som indledning, så velkendt for alle gamle alumner.

Den velsmagende middag bestod af fiskesuppe med norske rejer, fulgt af mørbrad med diverse grøntsager og ledsaget af et velsmagende udvalg af hvid- og rødvin. Efter en længere række af skåler, passende til lejligheden, sluttede vi med en særdeles fyldig romfromage. Mens vi trænede vore smagsløg på en særdeles behagelig måde, opfriskede vi minderne fra gamle dage, mindede lærere, venner og begivenheder og talte om de gamle kendte steder..

Men det var ikke blot minderne fra gamle dage, da vi allesammen havde gæstet Sorø og set de forandringer, der var sket.

Da vi omsider nåede frem til kaffen med kransekage, cognac og portvin, faldt det sammen med TVs genudsendelse af fodboldkampen mellem Danmark og Vesttyskland. Vi var højt oppe og mindedes, når vi på skolens fodboldhold var med til at banke arvefjenderne Herlufsholm og Rungsted, også i rødt og hvidt. Den aften anede vi ikke, hvad der senere skete i runde 2 mod Spanien!

Efter denne triumf vendte vi tilbage til dagligstuen til mere kaffe og Cherry Heering og spirituel diskussion. Men på dette tidspunkt var der åbenbart nogle, der efter værtens mening så sultne ud, for Sven-Aage forsvandt ud i køkkenet med en hjælper for at fremstille noget traditionel natmad. Da de vendte tilbage, gik tæppet op for sildemadder og snaps, og al maden forsvandt som dug for solen, så man skulle tro, at vi var ved begyndelsen af måltidet først på aftenen! Det var et godt stykke ud på de små timer søndag morgen, da vi endelig modstræbende bekvemmede os til at sige farvel og tak og på gensyn. Det havde været en særdeles fornøjelig og mindeværdig aften. Endnu en gang mange

tak til Sven-Aage og Ursula, og når I læser dette, håber vi, at I er glade for at være vendt tilbage til det kære, gamle land.

Mange venlige hilsener

Paul H. Gjerling.

40 års jubilarene(S 46)

P. B. Schmidt og Henning Molin har gjort de indledende forberedelser til årgang 46studenternes næste femårsmøde. Du har allerede fået brev herom. Hvis ikke, så send din adresse til Poul B. Schmidt, Strandvejen 276 B, 2920 Charlottenlund.

En enkelt har allerede meldt afbud. Det er Iver Hechtermann, som Soranerbladets udsendte korrespondent i Afrika, Henning Molin, derfor har opsøgt. Om selve rejsen, der er en tremåneders ekspedition på tværs gennem Afrika fra Kenya til Kamerun og videre nordpå gennem Sahara til Marokko, skal siden berettes. Dette er en hilsen fra Iver, som i 35 år har været bosat i Kenya, nu ved kysten i Kilifi, godt 100 km nord for Mombassa (adresse: PO box 66, Kilifi, Kenya). Udover postboxen, som Iver havde oplyst, da jeg ved et tidligere besøg i Kenya havde prøvet at opsøge ham uden held, kendte jeg ikke hans bopæl og drog derfor fra Mombassa nordover med færge over Kilififjorden, derfra 2 km til fods i bagende sol, før jeg så en ældre europæer træde ud af den lokale bank. »Should you happen to know, whereabouts mr. Hechtermann lives?«. Ja, mon ikke! For det var hans svoger, gift med Ivers søster Merete og boende i samme by.

Derfor kunne han vise vej til det højtliggende hus på skrænten ved fyret med en flot udsigt over Det Indiske Ocean, hvor vi blev modtaget af fru Patricia og hendes to dejlige schäferhunde med en tiltrængt kold øl på terrassen, og kort efter træder Iver ind, hærdebred og med en flot bølgende hvid manke: »Så kom du alligevel!« Ja, hvad gør man ikke for at se gamle venner, og når Muhammed ikke vil komme til bjerget, så ...

Det blev en lang, hyggelig dag. Ivers be-

retninger om dyrelivet omkring de kvægfarme, han havde bestyret hinsides Mount Kenya, om en elefantflok på over 600 ved Rongai eller en flok løver på vejen en nat, han på motorcykel vender hjem fra en inspektionstur. Hvad gør man så? Ja, Iver stod af og ventede, til de langt om længe forsvandt! Lækker Punch og dejlig supper fik min kone Jonna og jeg serveret af fru Patzy, mens mindedrøftelserne fortsatte skiftevis på engelsk og dansk.

Hjem vil Iver ikke efter de mange år. En afsluttende indsats på byens reparationsværksted for lystbåde er ønsket, men let er det ikke at opnå investeringstilladelser for udlændinge og ej heller let, hvis man vil være statsborger i sit andet fædreland.

Og hjem kommer Iver altså heller ikke til 40års jubilæet. Derfor skal denne lille beretning om ham opfattes som en hilsen fra ham og en tak fra os for god modtagelse. Han studerer hvert ord i Soranerbladet, så jeg ved, at han vil læse den!

Henning Molin (S 46).

Udsyn til Akademiet fra toget

Mon ikke vi er mange gammelsoranere, der ofte har glædet os over udsigten fra toget over Sorø sø til Akademiet. Jeg har i årenes løb passeret det lille »slip« i skoven ved Feldskovvej 32 flere hundrede gange og har også truffet andre soranere i toget, hvor denne fine lille oplevelse har givet anledning til mangan god snak om fælles kære minder. Nu er udsigten desværre ved at forsvinde. En lille skov af meget tæt plantede 12-15 meter høje asketræer og et enkelt fritstående træ (også ask?) vil i løbet af få år lukke det fine udsyn over søen definitivt, i hvert fald de seks måneder af året. Burde vi ikke vi fra Fyn og Hovedlandet og de, der har ærinde dertil, bevare en landskabelig værdi, der for os tilmed har en ganske særlig betydning?

Georg Søndergaard (S 58).

Holger Frandsen in memoriam

20. december 1908-31. maj 1986

Den 12. juni samledes årgang S 27, som skik er, til årligt møde. Det var denne gang på Glænø hos Helge Faber. Men en skygge kastedes ind i det hyggelige samvær: Vi måtte for stedse undvære Holger Frandsen.

Hans hjerte, der lige siden hans optagelse i 1.gkl., 1924, havde banket varmt for det soranske, slog få dage før sit sidste slag.

Som medlem af den lille festkomite havde han som så ofte før truffet forberedelserne til klassefesten og havde den glæde at møde op i lufthavnen for at modtage Ove Moltke, som kammeraterne efter ikke at have set ham i et halvt århundrede skaffede en tur fra Argentina hjem til Danmark.

Politimester Holger Frandsen kendte af egen erfaring alle trin inden for ordenspolitiet. Praktisk sans og et besindigt skøn var evner, der kom ham til gode i Lyngby politikreds (ved Dyrehavsbakken) og senere i Saksøbing, hvorfra han som pensioneret vendte tilbage til Lyngby.

Trods store sorger, der ramte ham i familielivet, mistede han ikke sin munterhed og udfoldede gerne i kammeratligt lag et kådmuntet skælmeri.

Ikke mindst vi, der har fulgt ham på nært hold i den lille klassiske afdeling i Sorø og senere stadig har vedligeholdt et trofast venskab, fast støbt i skolelivet, og uforandret gennem årene, føler et smerteligt tab.

Aage Christiansen (S 27).

Civ.ing. K. W. Rasmussen

12. marts 1894-26. juni 1986

Fhv. afdelingsingeniør ved Frederiksberg kommune cand. polyt. Karl Wilken Rasmussen er død, 92 år gammel.

K. W. Rasmussen blev født den 12.3. 1894 i Lyngø ved Sorø. Efter afsluttet skolegang på Sorø Akademi (R 12) kom han på Polyteknisk Lærestalt, hvorfra han

dimitteredes som bygningsingeniør i 1919.

I perioden 1919-24 havde han forskellige stillinger herunder ved Københavns Havnevesen og som tilsynsførende ved anlæg af jernbanen mellem Viborg og Faarup.

I 1925 kom han til Frederiksberg kommune, hvor han nåede at fejre 50 års jubilæum.

På grund af sin store viden om vejbygning blev K. W. Rasmussen med orlov fra Frederiksberg kommune i somrene 1930 og 31 tilknyttet Svenska Väginstittet som tilsynsførende på forsøgsveje ved Kristiansstad, Kalmar og Borås.

Han blev afdelingsingeniør i 1955 med ansvar for kommunens veje og kloakker.

Efter at være gået af med pension i 1974, 70 år gammel, fortsatte han sit arbejde i kommunen i endnu 11 år med særlige opgaver herunder behandling af de mange lovforslag vedrørende kloak- og vejforhold, der i den periode blev fremsat i folketinget.

K. W. Rasmussen var en meget flittig og engageret mand.

Foruden sit arbejde og sin familie interesserede han sig meget for litteraturhistorie og filosofi.

K. W. Rasmussen, der var første ingeniør i familien, efterlader sig bl.a. 2 ingeniører og 1 stud. ing.

Soranske dødsfald

NIELS RØNHOLT (R 28)

23. september 1911 – 5. marts 1977

ERIK JOHANNES PETERSEN (R 28)

15. juli 1911 – 12. februar 1985

HOLGER FRANDSEN (S 27)

20. december 1908 – 31. maj 1986

HANS CHRISTIAN KLINDT (S 41)

10. juni 1922 – primo juni 1986

ERIK FENCKER (1928)

17. marts 1911 – 3. juni 1986

POUL SUHR HENRIKSEN (1918)

4. april 1901 – 14. juni 1986

LUJA ANDRESEN BALSLEV, lektor

9. august 1901 – 19. juni 1986

- KARL WILKEN RASMUSSEN (R 12)
12. marts 1894 – 26. juni 1986
HANS IB HOLM (S 32)
29. september 1913 – 9. juli 1986
KNUD PALSLEV (S 08)
6. april 1890 – 12. juni 1986
EIGIL MARQUARD (1920)
2. september 1903 – 17. juli 1986
OVE BIRGER le FEVRE ROY (S 35)
5. marts 1915 – sidst i juli 1986
ERNST CHRISTIAN BJØDSTRUP
ANDREASEN (1929)
29. april 1913 – 29. juli 1986

Runde fødselsdage i september

2. Lærer Birgit Lykkegaard Nielsen (f. 1936, S 55), Dr. Margrethes Vej 19, Ørnum Strand pr. 4281 Gørlev.
5. Slagtermester Julius Soelberg (f. 1896, '10), Kalkbrudsvej 4, 4640 Faxe.
9. Filminstruktør Preben Bredahl (f. 1936, S 56), Hedeparken 209, 2750 Ballerup.
10. Konsul Gunnar Biering (f. 1911, R 28), Bakkedraget 13, 3480 Fredensborg.
10. Manager Henning Aalund (f. 1911, S 30), 10 Acacia Grove, Fredericton, New Brunswick, Canada E 3B 1Y7.
11. Major Bent Skouby (f. 1926, '42), Nørrekær 10, 2610 Rødovre.
11. Kt. chef Jørgen Weilby (f. 1911, R 27), Sunesvej 1, 4180 Sorø.
13. Landskabsarkitekt Andreas Bruun (f. 1936, ' 52), Lundgade 15, Lund pr. 4673 Rødvig Stevns.
14. Organist Knud Vad (f. 1936, S 55, lærer), Sasserbrovej 10, 4173 Fjenneslev.
16. Lrs. Erik Gundlach-Pedersen (f. 1911, R27), Stenosgade 7, 1616 København V.
17. Dan Errith (født Thalmy), (f. 1936, S 55), Opholdssted ukendt.
18. Superintendent Per Henriksen (f. 1936, R 53), 4608 Tuck Ave, Terrace, B.C., Canada.
19. Dyrslæge Jørgen Pedersen (f. 1936, S 55), Drigstrup Bygade 31, 5300 Kerterminde.
20. Bioakustiker Carl Weismann (f. 1906, R 22), ska. Strødam, Gadevangsvej 109, 3400 Hillerød.
24. Direktør Einar Lesting (f. 1911, S 30), Holger Drachmanns Vej 12, 2800 Lyngby.
24. Korrespondent Inge Hoff Reffs (f. 1926, S 46), Flakholmen 14, 1., 2720 Vanløse.
28. Farvehandler Svend O. Nielsen (f. 1911, R 27), Tinggade 2, 4100 Ringsted.

Frokosten grundlovsdag 5. juni

Næstformanden havde hjertelige hilsener fra formanden, der desværre var forhindret i at komme – ligesom en mængde andre, så vi blev kun fem, et lille sluttet selskab, der fik et bord oppe i selve restauranten nær barens lifflige ølhaner.

Selvfølgelig drejede samtalen sig fortrinsvis om den netop fejrede jubilæums-højtidelighed i Sorø, og da vi nu endelig var igang med Stedet, I ved, ja, så var bolden givet op til en rigtig gang gammelso-ranersnak med digressioner til alt mellem himmel og jord! Selvfølgelig nød vi også den herlige mad og skiltes i høj stemning.

Forhåbentlig møder flere frem til juli-frokosten, der finder sted hos »Prag«, idet vi opgiver »sommerferien« i år i den lille have i Pile Allé.

Følgende var mødt frem:

Nestor Laurids Schrøder 25, Jørgen Tholl 33, Paul Rantzau 37, næstformand Thyge Winther Jensen 54 og benjamin Per Salling 73, der havde medbragt en aktuel og herlig »klaphat«, som alle beundrede, ja, der var en af de tilstedeværende der lod fantasien løbe – og foreslog en »fø-nikshat« til festlige soranske lejligheder, hvor et træk i snoren ikke skulle udløse klappende hænder, men et gennemtrængende skrig (!), just som vor stolte fugl hævdede sig fra flammerne – forslaget faldt brat til marken: Den særprægede hat ville koste en formue, og iøvrigt vidste man intet om Fugl Foenix's stemme! Måske sagde den bare pip!

Somme gik til nachspiel, andre havde ikke tid.

Rantzau

20 år som husmor for en flok akademister

Da krigen var forbi i 1945, var jeg kommet i den situation, at jeg stod uden tilstrækkelig indkomst. Jeg havde en 20 år gammel uddannelse som husholdningslærerinde (ikke fra Sorø), og den måtte jeg se at finde ud af at anvende. Da jeg var over 40 år, var det vanskeligt at finde et arbejde, så det gav mange spekulationer.

Men løsningen kom i form af en avisannonce: »Pension for skoleelever til salg. Huset, der benyttes, kan også købes. Bill. mrk. -«. Da jeg i 2-3 år havde haft et par gymnasieelever fra Rungsted Statskole boende og havde været glad for det, lagde jeg billet ind og fik hurtigt svar fra Sorø.

En god ven tog med mig ned og så på huset. Det var stort og temmelig upraktisk. Da vi derefter havde været hos rektor Bohn (som vi forøvrigt begge kendte fra hans rektortid i Rungsted), havde vi lidt tid til overs, og den brugte vi til at gå til maskinmester Nørgaards på Frederiksvej. Min ledsager havde nemlig en slægtningens søn boende i pension der, og ham ville hun gerne hilse på. Vi var så heldige at komme lige i det øjeblik, de 6 derboende drenge kom fra skole, så vi fik en god snak med dem. Der fik jeg et indtryk af, hvor hyggeligt og morsomt det kunne være at have en sådan flok i sit hjem, så jeg blev meget opsat på at finde et egnet hus. – Og minsandten om det ikke lå lige på den anden side af vejen. En af drengene havde gjort mig opmærksom på, at genbohuset, Frederiksvej 25, var til salg. Det blev det altså. (Det averterede hus på Holbergsvej blev købt af amtet og derefter gennemmoderniseret og anvendt til overlægebolig).

Huset på Frederiksvej var bygget i 1908 af en tidligere ejer af Postgaarden. Det var rummeligt og praktisk indrettet med fire gode stuer + et stort køkken i stueetagen og fem værelser af forskellig størrelse + badeværelse på første sal. Huset havde

2 indvendige trapper, hvoraf den ene førte ned til en lille køkkengang med døre til spisestue og køkken. Haven var på ca. 1000 m² med mange frugttræer og -buske.

Begyndelsen

Jeg flyttede ind den 6. juni 1947. – Nu skulle jeg altså være Soraner. Jeg fik straks indtryk af, at akademiet prægede byen. Uden for skoletiden så man akademisterne i deres pæne uniformer. Men en dag var de alle væk – det var sommerferien, der var begyndt. Et par dage derefter så man mødre med deres halvstore drenge på vej til akademiet til optagelsesprøven. Der var altid flere, der søgte ind, end der kunne optages; derfor var der stor spænding på Stengangen den anden dags eftermiddag, mens man ventede på, at rektor Bohn skulle komme ud og læse navnene på de heldige op. Det skete i alfabetisk orden, og derfor kunne man se nogle, der lige så stille gik, når de kunne skønne, at de ikke var blandt de heldige. Naturligvis var der både glæde og begejstring, men også gråd, da det hele var forbi. Jeg havde gerne været fri for at overvære det, men da man ofte havde en aftale med en mor i forvejen, var det bedst at være til stede, så en fortvivlet mor ikke behøvede at gå på Frederiksvej og fortælle om resultatet.

Det første år kunne jeg ikke disponere over hele huset, fordi 3 værelser på første sal var lejet ud til fotograf Jørgensen (forretning på hjørnet af Frederiksvej og Storgade). Men jeg havde plads til 5 drenge på 2 dobbeltværelser og et eneværelse.

Da skolen begyndte i august, havde jeg 4 akademister tilmeldt: 1 til 1. mellem og 3 til 4. mellem. Men allerede det første år erfarede jeg, at det kunne være en højst usikker levevej, jeg var slået ind på. Først skete der det gode, at jeg efter jul fik endnu en dreng (2. mellem). Men i løbet

af efteråret blev to af de store alumner, og til sommerferien blev den tredje af dem taget ud af skolen og rejste hjem. Samtidig fik fotograf Jørgensen et hus og flyttede også. Derved fik jeg pludselig plads til 7 drenge – og havde kun 2.

Men da næste skoleår begyndte, havde jeg alligevel fuldt hus. Nogle erfaringer havde jeg jo høstet fra det første år, og nu var det nødvendigt med en

Fast dagsplan

Kl. 6,50 gik jeg rundt og vækkede drengene. Kl. 7,05 gongede jeg første gang og 7,15 anden gang. (Jeg hørte senere, at provisor Lyman, som var min nabo, stod op efter min gongong). Den anden gongning betød morgenmad, og vi stod alle op bag vores stole, indtil den sidste dreng var kommet ned. Derved undgik jeg, at drengene fristedes til at smøle, så de kom for sent ud af døren. Jeg har mange vintermorgener haft ondt af de mindste, ofte kun 11-årige drenge, der gik afsted i buldrende mørke med deres tasker fulde af bøger.

Drengene skulle rede deres senge, inden de gik i skole. Men hver dag var der et værelse, som var fritaget, fordi vi tog en grundigere rengøring, hvor vi bl.a. vendte madrasserne og redte sengene ordentligt. Hver mandag eftermiddag var der skuffe- og skabseftersyn, hvor jeg så efter, om tøjet hang ordentligt, og at der ikke var alt for stor top på indholdet af rodet i skufferne.

Når drengene kom hjem fra skole kl. 14,00, skulle de igennem køkkenet for at skifte sko, som de havde stående i kælderhalsen (med dør fra køkkenet). Derefter lagde de deres madkasser på et langt smalt bord, og så tog de hver en spand tørv med op på værelset. Der var jo brændselsrationering indtil 1953 – da fik jeg indlagt centralvarme. Den unge pige og jeg havde taget ud af alle kakkelvovnene om formiddagen og havde lagt til rette. Derefter hentede den unge pige tørv ind fra et skur i haven og satte de 5 spande parat under det lange bord. I passende tid før drengene kom hjem gik jeg rundt og

fyrede op, og resten af dagen måtte jeg rundt på værelserne hver time for at holde ilden ved lige. Det turde jeg ikke overlade til drengene.

Da jeg flyttede herved, fik jeg at vide af rektor Bohn, at han ønskede, at der ikke var for stor forskel på forholdene for alumnerne og dem, der boede privat ude i byen. Så jeg fulgte skolens ønske om, at drengene skulle være ude om eftermiddagen, ligesom jeg også overholdt skolens læsetid fra kl. 17,00-20,00, afbrudt af middagen kl. 18,00.

Hver fredag var det badedag. Inden jeg fik centralvarme, havde jeg en høj, rund kobberovn, som blev fyret med tørv. Den varmede vandet op til brusebad. Der var sat en halv time af til hver dreng, så de måtte begynde kl. 16,00, for at alle kunne nå at bade inden aftenteen. De mindste drenge begyndte, og så gik det efter alder.

Drengene havde deres faste pladser ved bordet, ikke efter noget bestemt system, med den undtagelse, at de, der trængte til at lære lidt bedre bordskik, sad nærmest ved mig. I mange tilfælde var det nogle af de mindste, dog ikke altid. Hvis jeg havde en privat gæst, blev vedkommende placeret på min venstre side. Det hændte engang, at jeg havde en gammel skolekammerat på besøg. Han var vant til et stort middagsbord fra sit barndomshjem, da de var 9 børn. De mindste havde siddet, så de blev budt først; på de måde blev alle færdige nogenlunde samtidig. Da der sad en stor dreng på min højre side, måtte jeg give min gæst forklaringen på det med bordskikken med temmelig svag stemme. Den lille dreng, som plejede at sidde til venstre for mig, sad nu på den anden side af gæsten. Han hørte min forklaring, så op på min gæst og sagde med et polisk smil: »Det synes jeg ikke, De skal finde Dem i«. Det var svært for min gæst at undertrykke latteren.

Den omtalte lille dreng, en af de mange Ole'r, jeg har haft, måtte temmelig længe sidde ved siden af mig. Da han kom tilbage efter den første efterårsferie, beklagede moderen, at han ikke var kommet til

at sidde eksemplarisk ved bordet, hvortil jeg måtte svare, at hvad hun ikke havde kunnet lære ham på 12 år, var jeg ikke i stand til at lære ham på 2 måneder. Han må dog vist efterhånden have lært god bordskik, for han sidder i dag som en af direktørerne i ØK. Han boede hos mig i 5 år og blev straks efter realeksamen ansat i ØK.

Vi havde jo ikke kun ansvar for, at drengene fik mad og søvn og passede tiderne, men også for deres opførsel. Jeg var en gang inviteret til en konfirmation, og da det var i en anden by, blev jeg hentet af konfirmandens onkel. Da vi skulle hjem, stod konfirmanden med den ene hånd i lommen, da han skulle sige farvel til mig, hvorfor onklen skarpt irettesatte ham. Derefter vendte han sig mod mig og sagde: »Det er Deres skyld – De skulle have lært ham bedre manerer«. Drengen havde dog både sin far og mor, men man regnede altså med, at det var mig, der opdrog ham!

Kl. 20,30 skulle de mindste (1. og 2. mellem) i seng, medens de store havde sengetid kl. 22,00. Kl. 21,00 var der te i dagligstuen for de store, og det var ikke så sjældent, at en af drengene havde en kammerat på besøg, som så var med ved tebordet. Undertiden kom en af de store drenge ned og hjalp mig med at dække tebord, og jeg husker en morsom situation fra en sådan aften. Den hjælpende dreng var klassisk-sproglig, og da vi skulle tælle op, hvor mange vi skulle dække til, udspandt der sig følgende ordveksling: Jeg sagde et navn og han sagde: én, jeg nævnte den næste og han sagde: two, jeg sagde næste navn og han sagde: drei. Jeg gik videre og han sagde: quatre. Da jeg havde nævnt det næste navn, skyndte jeg mig at sige: »pjat – det er altså 5 på russisk« (jeg havde læst lidt russisk i mine unge dage). Der blev en lille pause efter næste navn, og så kom det lidt forsigtigt fra drengen: »hex – ja, det er altså 6 på græsk«.

Forøvrigt fik vi indført, at hele hans

klassisk-sproglige klasse (8-9 ialt) kom til os og fik te hver torsdag aften.

Når teen var drukket, nærmede vi os sengetid, og drengene måtte en tur i kælderens for at pudse deres sko, som så stod parat til den næste morgen. Kl. 10,00 gik jeg så rundt til alle de store og slukkede lyset.

Madpakkerne

Der er én ting, jeg endnu ikke har nævnt, nemlig madpakkerne. Medens den unge pige lavede middagsmaden, stod jeg i mit store spisekammer og smurte madpakkerne til den næste dag. Da jeg allerede det tredje år havde fået det sidste værelse ledigt, havde jeg 8 drenge, så det blev jo mindst 8 madpakker. Desuden havde jeg Meretes madpakke, og et par enkelte år havde jeg af forskellige grunde 9 drenge boende, så jeg var i nogle år oppe på 10 madpakker – og de blev smurt efter individuelle ønsker. En dreng spiste ikke ost, en anden ikke spegepølse, en tredje ikke æg o.s.v. Den smurte mad blev stillet på to store bakkert, dækket til med fugtige stykker og stillet i kælderens. Den næste morgen »pyntede« jeg maden med asier, karse o.lign., og de første år skrev jeg navn på hver madpakke og lagde dem i en bestemt orden på det før omtalte lange, smalle bord. Senere bad jeg drengene anskaffe madkasser, så maden ikke blev klemt i skoletaskerne. Når drengene kom hjem fra skole, satte de madkasserne ved vasken, så de kunne blive vasket af. De blev derefter stillet uden låg på, så de kunne blive gennemluftet, til jeg tog dem i brug næste morgen.

Lidt afveksling fra hverdagen

Når drengene havde fødselsdag, fik de lov til selv at bestemme middagsmaden, og ét år havde jeg den pudsige oplevelse, at alle fødselsdage faldt på en lørdag. Om lørdagen kunne de få lov til at rejse hjem, hvad de naturligvis også gjorde i disse tilfælde. Men de ville ikke snydes for fødselsdagsmiddagen, så det år måtte jeg give 8 fine fredagsmiddage.

Der var én bestemt dag i året, hvor vi

altid fik en særlig festlig middag, og det var den sidste aften før jul. Når vi var færdige med at spise, blev drengene delt op i hold. Et hold hjalp den unge pige med at tage ud af bordet og vaske op, et andet hold skulle ordne spisestuen, så vi kunne spille lotteri, hente de indkøbte godter frem og anrette 4 tallerkener med forskellige lækkerier. Vi blev ved med at spille lotteri med 4 gevinster hver gang, indtil der ikke var flere godter tilbage. På den måde kunne godterne blive noget ulige fordelt, men jeg har indtryk af, at der var livlig bytning – og også lidt til trøst for dem, som ikke rigtig havde haft heldet med sig. Derefter ryddede et hold af bordet og dækkede morgenbord til den næste morgen. Det plejede den unge pige og jeg ellers at gøre.

Dernæst gik vi ind i dagligstuerne, hvor et andet hold havde lavet forberedelser til de forskellige lege som f.eks. tepotteleg, puste lys ud med bind for øjnene, 20 spørgsmål til professoren, hvor gerne et par af de store drenge havde lavet spørgsmålene i forvejen. Det mest spændende var, når de nye drenge skulle op at flyve: En bordplade blev lagt på gulvet, og den nye dreng blev anbragt herpå med bind for øjnene. Han skulle så lægge hænderne på skulderen af to andre drenge, der stod på gulvet ved siden af bordpladen. Disse to drenge gik derpå langsomt ned i knæ, så »offeret« troede, at han blev løftet højere og højere op. Til sidst fik han ordre til at springe, og alle, der blev udsat for denne »prøve«, viste tydelig angst for at springe, da de jo troede, at de var

mindst 1 meter oppe. Til sidst sprang de dog – og trimlede naturligvis rundt på gulvet, for bordpladen var i virkeligheden kun blevet hævet 5 cm.

På et tidspunkt af aftenen skulle vi have aftente med julesmåkager til. Så kom jeg frem med en halv snes nissehuer og crepepapir, og både drengene, Merete og vores unge pige optrådte som nisser resten af aftenen.

Når alle legene var færdige, spurgte jeg, om de havde lyst til at synge nogle julesalmer. Det ville de gerne, og jeg lod dem selv bestemme, hvor længe vi skulle blive ved. Nogle år blev det 2-3 stykker, men andre år blev det til rigtig mange.

Foruden ferierne havde drengene lov til at rejse hjem på week-end hveranden uge. Den gang var der skolegang lørdag formiddag. Drengene fik penge til en skolerejsebillet, som de skulle aflevere til Ranvig. De første mange år kostede billetten 4,50 kr. (En almindelig returbillet kostede 6,00 kr.). Desuden skulle de have penge med til sporvogn i København + deres ugepenge, som vist nok var 0,50 kr. for de små og 1,00 kr. for de store. I de første år havde vi rationeringsmærker, som de jo også skulle have med. Vi havde små 20-grams mærker til brød og smør, så der var noget at gøre, når de alle 8 skulle rejse. Det hændte, at mødre sendte sukermærker til mig, for de var jo klar over, at jeg havde meget frugt i haven, som gerne skulle syltes. Så kunne jeg til gengæld godt undvære nogle kaffemærker, for drengene drak ikke megen kaffe. Jeg fik et bestemt beløb hvert kvartal, som drengene kunne bruge af til nødvendige indkøb, så jeg havde et stort arbejde med både penge- og mærkeregnskaber.

Fredagen før rejseweek-enden blev uniformerne efterset, og jeg lærte drengene, hvordan de skulle rense og presse dem. Det var for det meste sådan, at drengene kun havde én uniform det første år, og den skulle jo være ren og pæn til rejsen. Når de senere fik uniform nr. 2, havde de den såkaldte gallauniform, som ellers mest blev brugt til ballerne.

Vi sælger vore søstre

De kunne kun komme med til bal, hvis de havde en pige at tage med. Dengang var der ikke mange piger på akademiet, og de var jo store. En dag havde jeg en gæst, som gerne ville se, hvordan livet var i en sådan menage. Det var lige før et bal, og derfor var det naturligt, at samtalen ved middagsbordet faldt på ballerne.

(Fortsættes).

Kgl. Teater 3. oktober

Interessen for at deltage i jubilæumsforestillingen har været meget stor, ikke mindst for billetter til kr. 125,-. Med skyldigt hensyn til særønsker vedrørende syn og høreelse vil de senest indkomne bestillinger muligvis få tildelt pladser til kr. 100.

p.b.v. Finn Harlang.

Jubilæet i kirken 3. oktober

Der har meldt sig så mange gamle sora-nere med ledsagere til jubilæumsfesten i kirken (261), at ikke alle kan komme med, ihvertfald *ikke* ledsagere, med mindre disse selv er gamle elever.

K. E. Koch.

Memo

Frokosttalere i efteråret 1986

September: Fhv. akademilæge Otto Ras-mussen fortæller om den græske Asklepi-oskult.

Oktober eller november: Hans Mitens (S 41) fortæller om 40 års fødselaren D. J. S.

December: Ingen taler, men bogaukti-on.

Soranerfrokosterne afholdes i restaurant Prag på hjørnet af Prags Boulevard og Amager Brogade første torsdag i hver måned kl. 12 præcis. Juniormedlemmer får halvdelen af plattens pris refunderet (excl. drikkevarer).

MEDLEMSKONTINGENTET

er af generalforsamlingen fastsat til kr. 90,- i 1986. For medlemmer fra og med årgang 1979 samt for medlemmer, der er fyldt 67 år, dog kun kr. 55,-. Medlemmer, som aftjener deres værnepligt, er kontingentfri et år, når meddelelse herom gives til:

Soransk Samfunds kasserer:

Direktør Finn Harlang
Dronningens Tværgade 30
1302 København K.
Telefon (01) 13 86 66
Postgiro 4 00 17 10
Kontingent giro 3 27 13 07

OBS - Årgang 85 er kontingentfri.

Postændring - Kontingent m.v.

SOR-data
Soransk Samfund
Dr. Tværgade 30
1302 København K.

OBS - BETALING

Til de medlemmer, der er bosat i Danmark, på Færøerne, i Norge, Finland, Sverige og på Island fremsendes fortrykte girokort. Udlandssoranere bedes **indbetale kontingent i check, trukket på en dansk bank**, da Samfundet ellers må betale **30,00 kr.** for at veksle en udenlandsk check. Denne indbetaling må gerne komme kassereren i hænde u/ yderligere opfordring, hvorved Samfundet sparer tid og penge til opkrævning.

Adresseændringer for Skandinavien

meddeles til det lokale postkontor, der lader besked gå videre til kassereren.

Henvendelse vedrørende SORANSK SAMFUND

stiles til:
Formanden, borgmester Ib Juul
Herlev Rådhus, Bygaden 90
2730 Herlev
Telefon (02) 94 06 33

SORANERBLADET: Redaktion

Svend Ranvig
Kongebrovej 28
4180 Sorø
(03) 63 08 57 (bedst 18-19)

SORANERBLADET: Administration

Direktør Finn Harlang
Dronningens Tværgade 30, 1302 Kbh. K.
(01) 13 86 66

Sorø Bogtrykkeri APS
Alleen 9, 4180 Sorø
(03) 63 05 75

Adressendringer og re-
klamationer rettes i Skan-
dinavien til det lokale
postkontor.

BIBI BACHE

DRDRUP JAGTVEJ 42 C
2920 CHARLOTTEBLUND

Indhent tilbud på

Person-, Last-, Varevogne

MERCEDES-BENZ

4300 HOLBÆK
Hovedvej 4
(03) *43 41 22

4400 KALUNDBORG
Slagelsevej 162
(03) *51 11 66

4500 NYKØBING Sj.
Autogården
(03)* 41 11 22

– *Stedet vi mødes*

HOTEL POSTGÅRDEN

Leslie Christensen

Telf. (03) 63 22 22

Sorø Akademi
Skovdistrikt

Telf. (03) 63 01 25

gælder det **SPHAGNUM** så tal med

Pindstrup Mosebrug ^A/_s

Pindstrup

8580 Ryomgård

Telefon (06) 39 61 00

SAAB
DACIA

Salg - Service

Aut. -forhandler
NIELS THIELE

Automobiler
STENLØSE

Tlf. (02) 17 00 72